

РЕШЕНИЕ

№ 5823

гр. София, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Мария Г. Шейтанова
Воденичарова
Цветина Костадинова

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Рени Коджабашева Въззивно гражданско дело
№ 20221100507678 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение от 24.06.2021 г., постановено по гр.д.№ 16101/ 2020 г. на Софийски районен съд, I ГО, 29 състав, ЗД „Б.И.“ АД- гр. София /ЕИК *****/ е осъдено да заплати на ЗАД „ОЗК- Застраховане“- гр. София /ЕИК *****/ на основание чл.411 КЗ вр. чл.45 ЗЗД сумата 223.65 лв., представляваща остатък от незаплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски по щета № 0020-800-0062-2016 за вредите, причинени на автобус „Соларис Урбино 12 ЦНГ“ с рег.№ ***** при ПТП в гр. Бургас на 07.03.2016 г. в резултат на виновно противоправно поведение на водач със застрахована гражданска отговорност при ЗД „Б.И.“ АД, ведно със законната лихва върху тази сума от 21.04.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата 68.16 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 20.04.2017 г.- 20.04.2020 г., както и сумата 740 лв.- разноски по делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК. Със същото решение е отхвърлен предявеният от ЗД „Б.И.“ АД /ЕИК *****/ срещу П. Д. З. /ЕГН *****/ обратен иск с правно основание чл.500, ал.1, т.3 КЗ за заплащане на сумата 291.81 лв., представляваща регресно вземане за застрахователно събитие, настъпило на 07.03.2016 г. по вина на ответника, при управление на МПС „Рено Канго“ с рег.№ ***** РК.

Постъпила е **въззивна жалба** от ЗД „Б.И.“ АД- гр. София /ответник по делото,

предявил обратен иск/, в която са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на постановеното от СРС решение в частта му, в която е отхвърлен предявеният срещу П. З. обратен иск по чл.500 КЗ, с искане да бъде постановена отмяната му и да бъде постановено решение за присъждане на претендираното регресно вземане, ведно с разносните по делото.

Въззиваемата страна П. Д. З. /трето лице- помагач, ответник по обратен иск/ не изразява становище по повод подадената от ЗД „Б.И.“ АД въззивна жалба.

Предявен е иск с правно основание чл.500, ал.1, т.3 КЗ

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.1 ГПК, намира от **фактическа и правна страна** следното:

Жалбата, с която е сезиран настоящият съд, е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо- в обжалваната част.

Настоящата въззивна инстанция намира постановеното от СРС решение и за правилно в обжалваната част, като споделя изложените в мотивите му съображения, обосноваващи окончателен извод за отхвърляне на предявения от ЗД „Б.И.“ АД обратен иск по чл.500 КЗ като неоснователен и недоказан- **чл.272 ГПК**.

Съвкупната преценка на събрания в първоинстанционното производство доказателствен материал не може да обоснове извод на въззивния съд за наличие на визираните в чл.500, ал.1, т.3 КЗ материално- правни предпоставки за ангажиране регресната отговорност на ответника П. З. за плащането на обезщетение на ищеца ЗД „Б.И.“ АД- като застраховател по риска „гражданска отговорност“, поради наличие на регламентираното в цитираната норма поведение- напускане мястото на настъпване на пътнотранспортното произшествие преди идването на органите за контрол на движение по пътищата, когато посещаването на местопроизшествието от тях е задължително по закон, освен в случаите, когато е наложително да му бъде оказана медицинска помощ или по друга неотложна причина.

При наличие на посоченото предвидено в закона основание застрахователят се освобождава от отговорност по застрахователния договор с деликвента, но не се освобождава от задължението да престоара на увреденото лице. Регресното право на застрахователя не е същинско застрахователно право, а възниква по силата на закона, като съобразно нормата на чл.500, ал.1, т.3 КЗ застрахователят има право да получи от

виновния водач /застраховано при него лице/ платеното от него обезщетение, ведно с лихви и разноси, когато последният е напуснал мястото на ПТП преди идването на органите за контрол на движение по пътищата и когато посещаването на мястото от тях е задължително.

В чл.125 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, в приложимата към 7.03.2016 г. редакция- с изм. обн. ДВ- бр.109 от 20.12.2007 г./ са визирани случаите, в които посещението на мястото на ПТП от службите за контрол на МВР е задължително, като в процесния случай обстоятелствата относно описаното в протокола за ПТП от 10.03.2016 г. пътнотранспортно произшествие, при което при управление на лек автомобил водачът му- ответник по делото, който предприел маневра изпреварване, реализирал ПТП с движещия пред него автобус, не попадат в нито една от посочените в тази норма хипотези, вкл. в хипотезите на т.7 и т.8 от чл.125 ЗДвП, според които Службите за контрол на МВР посещават задължително мястото на пътнотранспортното произшествие, когато между участниците в произшествието има разногласие относно обстоятелствата, свързани с него /т.7/, и произшествието е с един участник и моторното превозно средство не е в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му от произшествието вреди /т.8/.

Нито една от визираните в чл.500, ал.1, т.3 КЗ вр. чл.125 ЗДвП предпоставки за възникване регресното право на застрахователя- ищец, чиято е доказателствената тежест за установяване обосноваващите спорното материално право факти и обстоятелства, не е доказана по делото. От една страна, не се установява между участниците в ПТП да е имало разногласие относно обстоятелствата около настъпването му. Такива твърдения и подкрепящи ги доказателства липсват. Напротив- съставеният от служител на МВР протокол за ПТП съдържа описание на механизма му и на причинените щети, като няма данни в него да е имало разногласие между подписалите го участници в ПТП. Освен, че документът е подписан от двамата водачи, вкл. ответника З., възражения от последния за причините и условията за настъпване на ПТП не са направени. Не е налице и второто посоченото по- горе условие- едно от участвалите в ПТП превозни средства /МПС/ да не е било в състояние да се придвижи на собствен ход поради причинените му при произшествието щети. Освен, че липсват такива твърдения и подкрепящи ги доказателства, с оглед вида на отразените в протокола за ПТП, в уведомлението за щета на МПС и в съставения от застрахователя опис- техническа експертиза по щета, увреждания по автобуса /“капак заден ляв, колона задна лява“, наложили частично боядисване на увредените детайли и смяната на габарит/, липсва основание за приемането на извод, вкл. основан на предположение, че същите са били от естество да препятстват възможността едно от участвалите в произшествието МПС /лек автомобил и автобус/ да се движи на собствен ход след удара.

Предвид горното и тъй като представените по делото доказателства не установяват наличието на други обстоятелства по чл.125 ЗДвП, обосноваващи задължителност на явяването на службите за контрол на МВР на мястото на инцидента, дори да е налице напускане на место-произшествието от страна на ответника, то не е сторено в хипотезата на чл.500, ал.1, т.3 КЗ, при която явяването на органите за контрол на движение по пътищата е задължително по закон. Липсват предпоставки за ангажиране регресната отговорност на прекия причинител на вредите, обезщетени от застрахователя- ищец по силата на сключения договор за застраховка "гражданска отговорност", поради което и предявеният от ЗД „Б.И.“ АД регресен иск /в случая обратен иск/ се явява неоснователен и като такъв правилно е отхвърлен с обжалваното решение. Основанието по т.1 на чл.500, ал.1 КЗ не е въведено като основание на предявения пред СРС обратен регресен иск, поради което и въззивният съд не дължи излагането на мотиви в тази насока.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции по съществото на спора и неоснователност на релевираните в жалбата на ЗД „Б.И.“ АД доводи решението като правилно в обжалваната отхвърлителна част следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора съобразно чл.273 вр. чл.78, ал.3 ГПК право на разноски за настоящото производство има въззиваемата страна, но искане от същата за присъждането на разноски не е заявено, поради което и такива с настоящото решение не следва да бъдат присъдени.

Водим от горното, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение от 24.06.2021 г., постановено по гр. дело № 16101/2020 г. на Софийски районен съд, I ГО, 29 състав, **в обжалваната част**, в която предявеният от ЗД „Б.И.“ АД- гр. София /ЕИК *****/ срещу П. Д. З. /ЕГН *****/ обратен иск с правно основание чл.500, ал.1, т.3 КЗ за присъждане на сумата 291.81 лв., претендирана като регресно вземане за застрахователно събитие- ПТП, настъпило на 07.03.2016 г. в гр. Бургас с участието на ответника, управлявал МПС „Рено Канго“ с рег.№ ***** РК, и автобус „Соларис Урбино 12 ЦНГ“ с рег.№ *****, е отхвърлен като неоснователен.

Решението не подлежи на касационно обжалване- съгласно чл.280, ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____